

ALS - 2005 - Denemarken - Kanovereniging de Futen

Het eiland Als in Denemarken ligt net boven de grens met Duitsland in de Oostzee. Het eiland is 40 km lang en 15 km breed. Dit verslag gaat over de 3 daagse kanorondtocht met 5 mensen, beginnend op een totaal vlakke zee, vol op zon en de wind opklimmend later in die dagen naar windkracht 6 en je groeit er zo lekker in. Ons basis kamp is de eerste camping op ALS Madeskov Camping, direct gelegen aan het water en genoeg plaats om een kanovereniging te bergen.

De dinsdag begint met een stralende wind vrije zonnige dag. 7 Uur de wekker en om 9 uur op het water. Ik krijg draagstokjes van Herman om de kano's te tillen met 4 mensen. Onze secretaris geeft de toezegging dat als iemand onderweg niet meer kan hij of zij opgehaald wordt en we spreken af dat de mobiele telefoon om 19.00 uur aan staat zodat we even kunnen bellen. Een zee als een spiegeltje en kraakhelder water waar ik de schaduw van mijn boot op de bodem van de zee kan zien mee glijden op geschat 4 meter diepte.

Deze dag blijft ongelooflijk mooi en rustig en we komen verder dan we gedroomd hadden. Volledig om de noordelijke kop van ALS en komen uit op camping Lavensby aan de noordoostkant.

Op het water is een camping zoeken op het land lastig. Soms vaar ik 200 meter uit de kust en zie ik niet veel op het land en dichterbij de kust kijk ik er vanonder tegenaan en weet ik nog niets. We kozen er voor om onder de kust te gaan varen en op goed geluk de eerste wandelaar of zoonanbidder vanuit zee aan te spreken en te vragen waar een camping is. Dat werkt. De camping ligt hoog en het wordt zeulen met kano's op wieltjes, die echt noodzakelijk zijn op zo'n tocht om op de kampeerplek te komen. Na 7 uur varen is het heerlijk om even op je krukje naast de tent te zitten en een warme maaltijd te genieten. Eten en drinken blijven essentiële zaken op de tocht.

We krijgen korting op de camping omdat we kleine tentjes hebben en toch ook wel wat respect afdwingen om dit te ondernemen. Vroeg naar bed is voor ons echt geen probleem na zo'n zonnige dag met prachtige ver gezichten en containerschepen aan de horizon. De weersverwachting moeten we nu zelf uitluisteren op de 1269 kHz, de Deutschland Funk. Om 9 uur slapen en in deze nacht komt wind op. Verwacht wordt 4.

De woensdag begint weer om 7 uur en om 9 uur liggen we weer op het water. De betonnen balk omzeilend en gebruikmakend van de boothelling. In onze boten houdt een ieder nu ruimte over door efficiënter in te pakken. Weer een zonnige dag nu met een oostelijke wind die in de ochtend sterkte 3 heeft, maar in de loop van de ochtend als we op volle zee zijn toch toeneemt naar 4 en meer draait naar ZO. We kunnen nu ook niet direct onder de kust varen, omdat daar grote stenen liggen.

Later die dag komt daar de branding ook bij. Zodoende varen weer 200m op zee en met mooie golven die regelmatig over onze boten spoelen. Na 3 uur varen besluiten we tot de eerste pauze en liggen bij het bosgebied midden op ALS. Een half uur pauze dan verder in ZO richting. Voor ons ligt de complete Oostzee en met een windsterkte 4 betekent dat aardige golven. Het gewenningsproces van ons zelf gaat geleidelijk en we vinden het nog steeds leuk. Brekers ontstaan en zo af en

toe komt er een via je nek of hals naar binnen en het zeewater stroomt dan achter je zwemvest langs naar beneden. Het Neopreen pak houdt me zelf wel droog, dat lijkt tenminste de bedoeling. Na 3 ½ uur varen bereiken we Mommark en van hieruit hoeven we alleen nog maar om de punt van ALS in het zuiden, waarna we een camping gaan zoeken.

De brekers slaan nu te pletter op de haven dijk waar achter we even pauze hebben, om te eten, te drinken en te plassen. De zee wordt nu wat ruiger en de sterkte ligt nu op 5. Ik vraag me af of dit nog te doen is en we besluiten de laatste 2 km. zuidwaards nog te nemen en dan omzwaaien naar het westen zodat we de wind in de rug krijgen. Gesprekken voeren op zee is onmogelijk door al het geluid van de brekers en het gehuil van de wind.

Een fluit is een noodzaak. Het werden zware kilometers. De zee komt hier van een diepte van 25 meter omhoog naar 2 meter. De golven joegen niet meer alleen over onze boot, maar nu ook voor een deel over ons. Vanwege rotspartijen en heftige branding met grondzeeën, zijn we genoodzaakt een eind buiten de kust te varen. Het worden prachtige ervaringen met vele noodzakelijke steunen. Een golfgang van 1 ½ meter. Dan weer zit ik op een top en dan weer in een dal, rondom me niets meer dan water en ik voel me even alleen tussen al dit geweld en de muren van water. In een dal zie ik de anderen even niet meer en als ik weer omhoog kom zakt een ander weer in een dal.

Naast elkaar varen is lastig omdat brekers me soms 3 tot 4 meter opzij weg zetten. Het wordt dan deels wat meer schuin achter elkaar varen met een redelijke tussen afstand en elkaar scherp in de gaten houden. Na 1 ½ uur varen draaien we dan om de punt en koersen met de wind deels in de rug richting een plek waar we vanaf die afstand een vlaggenmast menen te zien en komen met een kleine 6 van achteren op het strand aan om 19 uur. We hebben die dag 10 uur in de boot gezeten, met 2 maal een half uur pauze. Tijdens tillen van de boten door het mulle zand naar de camping komt Maria aan de praat met een Duitse meneer, die bijna omvalt van verbazing en een ieder van ons spontaan een potbier geeft.

Tent opzetten, eten en om 21.05 uur radio luisteren naar de weersvoorspelling. Storm waarschuwing voor de gehele Oostzee 6 tot 7 en onze tent klappert heen en weer. Volgende dag ZO 5 is de voorspelling. Moet te doen zijn dus. Die kant moeten we juist op.

Donderdag begint met zoveel wind dat we niet in durven te stappen op het strand. 1 Km. verderop ligt een schiereiland met een rustige baai en we besluiten om via de weg daar naar toe te lopen, omdat we dan kunnen beginnen met vlak water. Alleen gedurende de oversteek naar Sonderborg krijgen we de wind weer vol van achteren en dat is te doen. Rekenen af bij de camping. Het wordt een wandeling die wat langer uitpakt dan we dachten. In plaats dat de weg direct naar de baai loopt, wandelen we nu met volle boten op de karretjes richting een dorp. Heuvel opwaarts en afwaarts en in het dorp weer opnieuw opwaarts en afwaarts en ik begin al met zweten. Na 1 ½ uur lopen met een kajak van 60 kilo in de hand bereiken we het water. Onze eerste pauze plek. Het strand ligt bedekt met een 1 meter brede laag kwallen. Een straffe ZO wind 5 in de rug.

Na omkleden, te water in nog levende bergen kwallen die voor het strand drijven en hopen maar dat we niet gepakt worden. Keuze hebben we niet. Ogen dicht en instappen. Mooi water en we passeren een blauwe houten vissersboot die netten uitzet. Na het schiereiland begint weer het ruige werk en word ik weer hoog over de toppen en de dalen van moederzee geduwd. Het duurt dan ook niet lang eer we de oversteek naar Sonderborg gemaakt hebben en op het strand aanlanden.

Het laatste eind is een bekende tocht van onze eerdere dag, maar we varen hem uit. Na een pauze plek bij de top van het vliegveld, draaien we pal tegen de ZO wind in en hebben nog 5 km. te gaan. In de verte ligt onze camping. Mijn boot ligt nu stil, nu ik tegen deze harde wind (5) in moet. Hier op dit

vlakke open water staat een rotte korte golfslag en pakt de wind me volledig. Na uren ploeteren komen we aan op het bosstuk aan de overkant van het water en liggen in de luwte. We worden op het water opgewacht door meerdere kanoërs van de Futen die ons tegemoet gevaren zijn en met veel felicitaties en onder begeleiding van de laatste kilometers worden we onthaald.

Op de kant staat een heel comité van niet varenden ons toe te zwaaien en toe te juichen. Dat we het gehaald hebben. Terug op donderdag om 18.30 uur. Een zeer bijzondere ervaring. We worden uitgenodigd die avond mee te gaan uit eten in een restaurant in Sonderborg, bij de haven, waar we die middag net onder door gevaren hebben.

Nabeschouwing:

Deze korte vakantie van een week was anders dan andere vakanties. Van deze vakantie kreeg je iets terug dat ik niet kan beschrijven. Een gevoel van verder gereikt te hebben dan we zelf wisten dat we dat konden en mochten.

Het komt door de wind, de golven en de eindeloosheid van het water. De natuur heeft met ons gespeeld en wij met de natuur. Het smaakt naar meer.

Ton Affourtit – Assen
8 november 2005